

LICIA TROISI
TİRAN
VE GENÇ KIZ
RÜZGÂR ÜLKESİNDEN NİHAL

♥
CAN

ROMAN

BİRİNCİ KİTAP

İTALYANCA ASLINDAN ÇEVİREN
KEMAL ATAKAY

Licia Troisi
TİRAN VE GENÇ KIZ
YÜKSELEN DÜNYA

I. RÜZGÂR ÜLKESİNDEN NİHAL

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Licia Troisi, *Cronache del Mondo Emerso*
Nihal della Terra del Vento

© Arnoldo Mondadori Editore SpA, Milano
© Can Sanat Yayınları, 2003

1. basım: 2005

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi
Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0517-3

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Licia Troisi
TİRAN VE GENÇ KIZ
YÜKSELEN DÜNYA

I. RÜZGÂR ÜLKESİNDEN NİHAL

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
KEMAL ATAKAY

CAN YAYINLARI

LICIA TROISI'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

TİRAN VE GENÇ KIZ / I. Rüzgâr Ülkesinden Nihal / *roman*
TİRAN VE GENÇ KIZ / II. Sennar'ın Görevi / *roman*
TİRAN VE GENÇ KIZ / III. Gücün Tılsımı / *roman*

BİR KIZ ÇOCUĞU

[...] Yükselen Dünya'nın en küçük ve en gözden ırak ülkesidir. Batı'daki bu ülkenin bir yanını Büyük Irmak Saar kuşatır, öteki yanı ise Büyük Ülke'nin tehdidi altındadır. Tiran'ın yaşadığı Kale'nin çok yüksek kulelerinin görülmediği tek nokta yoktur. Kale, bölgede yaşayan herkesin yaşamı üzerine karanlık bir tehdit gibi çöker. Tiran'ın ulaşamayacağı yer olmadığını anımsatır herkeşe. Gene de, krallık hâlâ kısmen özgürdür.

Büyücüler Meclisi'nin Yıllık Raporu'ndan

Rüzgâr Ülkesi'nin tipik özelliği, dev kuleler şeklinde kurulmuş, son derece düzenli, dahası kendine yeterli şehirlerinin özel mimarisidir. Şehir yerleşimlerinin her parçası belli bir etkinliğe ayrılmıştır. Tek tek her kulenin çekirdeğini çok geniş, açık ve ekili bir iç bölge oluşturur. Salazar şehir-kulesi, Rüzgâr Ülkesi'nin Orman'dan – Kayalar Ülkesi'yle sınırı belirleyen görkemli koru– önceki son ileri karakoludur.

Adı Bilinmeyen Yazar,
Enawar şehrinin yitik Kitaplık'ından

1 SALAZAR

Güneş bir uçtan bir uca kuşatıyordu ovayı. Özellikle Gılman geçen bir sonbahardı: Otlar hâlâ yemyeşildi ve durgun bir deniz gibi şehrin surlarına doğru yayılıyordu.

Nihal, kulenin tepesindeki terasta sabah esintisinin keyfini çıkarıyordu. Bütün Salazar'ın en yüksek noktasıydı burası: Fersahlarca göz alabildiğine uzanan ova en iyi buradan görülüyordu. O engin düzlükte, evleri, dükânları ve ahırlarıyla elli katlı şehir görkemli bir görünüm oluşturuyor, hemen göze çarpıyordu. On beş bin kişinin tıkış tıkış doldurduğu küçük bir metropolü içinde barındıran, bin iki yüz arşın yüksekliğinde, tek bir dev kuleydi bu.

Nihal, upuzun saçlarını dağıtan meltemle, orada tek başına durmaktan hoşlanıyordu. Bağdaş kurarak, gözleri kapalı, tahta kılıcı yanına yaslanmış, taşların üzerinde oturuyordu, gerçek savaşçıların yaptığı gibi. Orada, yukarıda durduğunda, huzurlu hissediyordu kendisini. Yalnızca kendisi üzerinde, en gizli düşünceleri üzerinde, bazen içini kaplayan o belli belirsiz hüznün üzerinde, arada bir ruhunun derinliklerinden yükseldiğini duyduğu hafif çağiltı üzerinde yoğunlaşabiliyordu.

Ama bu, o günlerden biri değildi. Bir savaş günüydü ve Nihal savaşmaya arzulu bir komutan gibi bakıyordu ovaya.

On ve üzeri yaşlarda on kişiydiler. Nihal dışında hepsi erkek. Hepsi oturmuş, Nihal aralarında ayakta. Reis:

kıpır kıpır menekşe gözleri, omuzlarına dökülen parlak mavi saçları ve oransız sivri kulaklarıyla ince uzun bir kız. Şöyle bir bakınca, güçlü olduğu söylenemezdi, ama ötekiler onun iki dudağı arasından çıkacak söze bakıyorlardı.

“Bugün, terk edilmiş evler için savaşıcağız. Fam-minlerin hepsi orada, patronluk taşıyorlar. Bizi bilmiyor ve varışımızı beklemiyorlar: Onları faka bastırıp kılıçlarımızın gücüyle süreceğiz.”

Çocuklar dikkat kesilmiş dinliyorlardı.

“Planımız ne?” diye sordu en tombulları.

“Dükkânların üzerindeki kata kadar tek kol halinde ineceğiz, sonra surların arkasındaki bakım kanallarından geçip oradan doğruca gizlendikleri yere çıkacağız. Gafil avlayacağız onları: Gürültü edip yerimizi belli etmezsek, çocuk oyuncuğı kadar basit olacak. Ben grubun başında duracağım; arkamda saldırı birliğı.” Birkaç çocuk, kendilerinden emin, başlarıyla onayladılar. “Sonra okçular” –bu söz üzerine, ellerinde sapan üç çocuk, anladıklarını belli eden bir işaret yaptılar– “ve son olarak piyadeler. Hazır mısınız?”

Coşkuyla hep bir ağızdan “Evet!” dediler.

“Öyleyse gidelim!”

Nihal kılıcını havaya kaldırdı ve terastan kuleye giden yer kapağından aşağı atladı, çetenin kalanı hemen peşinden onu takip etti.

Çocuklar, Salazar’ın iç halkasını dolanan koridorlardan hep birlikte yürüdüler, Nihal ve arkadaşlarının destansı savaşlarını yakından bilen şehir sakinlerinin eğlenceli –ama daha çok sıkkın– bakışları arasında.

“Günaydın, Kumandan.”

Nihal döndü. Neredeyse kendisiyle aynı boyda, oldukça tıknaz birisi konuşuyordu: Yüzünün tamamını sık bir sakal kaplıyordu. Bir cüce. Gülünç bir biçimde eğilerek selam verdi.

Nihal arkadaşlarını durdurdu ve o da eğilerek selam

verdi. “Sana da günaydın.”

“Bugün de düşman avına, ha?”

“Her zamanki gibi. Bugün famminleri Kule’den kovmak zorundayız.”

“Öyle ya, her zamanki gibi... Ama ben senin yerinde olsam, böyle bir zamanda bu kadar rahat ağzıma almazdım o adı. Şaka bile olsa.”

“Biz korkmayız!” diye bağırdı bir çocuk en arkadan.

Nihal, gözü pek, gülümsedi. “Öyle, korkmayız. Hem niçin endişeleniyorsun? Famminlerden kimse hoşlanmaz, her durumda Rüzgâr Ülkesi hâlâ özgür.”

Cüce kıs kıs gülüp Nihal’e göz kırptı. “Bildığın gibi yap, Kumandan. İyi savaşlar.”

Birer birer, uygun adım, askerler gibi düzenli, kulenin değişik katlarını geçtiler. Her katın koridorlarında dolaşıp duran Salazar halkının soylar ve diller kargaşası arasında, evlerin ve dükkânların önünden geçtiler, ortadaki sebze bahçesine açılan pencerelerden düzenli aralıklarla güneş geliyordu üzerlerine. Gerçekten de, Rüzgâr Ülkesi’nin bütün kulelerinde, ortada derin bir kuyu bulunuyordu. İki işlevi vardı bu kuyuların: şehrin değişik bölümlerini daha iyi aydınlatmak ve içinde birçok sebze bahçesi, birkaç da meyve bahçesi bulunan küçük bir ekili bölgeye yer açmak.

Sonra Nihal, kendinden emin, dar bir yan yola girdi ve köhnemiş, eski bir kapıyı açtı. Arkası, zifiri karanlıktı.

“İşte geldik.” Genç kız, törensi bir havaya büründü. “Bundan sonra, korkmak yok, her zamanki gibi. Yüce görevimiz gereği, boyun eğmemek zorundayız.”

Ötekiler, ciddi, onayladılar, sonra sürünerek tünele girdiler.

Göz gözü görmüyordu. Ayrıca, küf kokan, ağır ve yoğun bir hava vardı. Ama çok geçmeden gözleri karanlığa alıştı ve karanlığın içinde yitip giden, basamakları ıslak, kırık dökük merdiveni seçebildiler.

“Bugün buradan birileri geçmesin sakın? Duyduğu-

ma göre, batı surlarında onarılacak çatlaklar varmış...” dedi bir çocuk.

“Çoktan geçtiler,” diye karşılık verdi Nihal. “İyi bir kumandanı bunu da öngörür. Bu kadar gevezelik yeter, işimize bakalım!”

Ayak sesleri, duvarın ötesindeki seslere karışarak, bir süre daha boşlukta yankılandı. Sonra, belki bininci dönemeden sonra, sessizlik.

“Geldik,” diye fısıldadı Nihal soluk soluğa. Saldırıdan hemen önce hep böyle oluyordu; yüreği küt küt atıyor, şakakları zonkluyordu. Savaşmanın verdiği bu korkuyla karışık arzu hissinden hoşlanıyordu. Parmakları, tahta bir kapı buluncaya kadar duvarda gezindi. Kulağını duvara dayadı. İri dörtgen taşlar kalındı, ama gene de öte taraftaki çocukların seslerini duyabiliyordu.

“Hep biz. Ben fammin olmaktan sıkıldım.”

“Bana mı söylüyorsun! Geçen sefer gözümü morarttı Nihal.”

“Benim bir dişimi kırdı...”

“Reis, Barod iken hiç olmazsa bir onlar yeniyordu, bir biz.”

“Öyle, ama Nihal’le daha çok eğleniyorum ben. Vay be, savaştığımızda sanki gerçek! Kendimi önemli birisi gibi hissediyorum... asker gibi!”

“Hem zaten Nihal daha güçlü, onun komutanlık etmesi normal.”

Nihal kulağını duvardan çekti ve sessizce silahını kınından çıkardı. Bir an daha bekledi, sonra bir tekmeyle kapıyı aşağı indirdi ve arkadaşlarıyla birlikte bağıarak içerisini bastılar.

Oda genişti ve tozla kaplıydı, pencerelerden kocaman örümcek ağları sarkıyordu. O kattaki bütün evler gibi, terk edilmiş bir zengin eviydi. Yerde altı çocuk oturuyordu ve her birinin elinde bir tahta balta vardı. Faka bastırılmış olmalarına rağmen, aniden ayağa fırladılar ve

savaş başladı.

Nihal, bir öfke selini andırıyordu: Büyük bir şiddetle düşmanlarının üzerine atılıyor, çıldırmış gibi kılıcını bir oraya bir buraya sallıyordu. Çarpışmanın coşkusuyla, çarpışanlar bir odadan ötekine geçtiler, dış koridora kadar bütün evi baştan sona katettiler.

Baltalı çocuklar açıkça bozguna uğramışlardı. Çok güçlü darbe alanlardan “Ah!” sesleri işitilmeye başladı.

“Çekiliyoruz!” diye bağırdı famminlerin reisi. Henüz darbe almamış olanları, merdivenlere doğru koşmaya başladılar.

“Takip edelim onları!” diye bağırdı Nihal; kaçakların peşine düşmek için atılmak üzereydi.

Arkadaşlarından biri kolundan tuttu. “Aşağıya, dükkânlara gitmek yok, Nihal! Babam bir kere daha beni aşağıda başıma iş açarken yakalarsa, dayaktan öldürür.”

Nihal kolunu kurtardı. “İş açacak falan değiliz, onları takip eder, sonra ortadaki tarlalardan kestirmeden gideriz.”

“Evet, yağmurdan kaçarken doluya...” diye kendi kendine mırıldandı çocuk, ama çaresiz, reisinin peşine takıldı.

Hepsi hızla merdivenlerden aşağı indiler, sonra gözleri dönmüşçesine, silahları ellerinde, dükkânların bulunduğu kata yöneldiler. Birçok dükkânın yol üzerinde yalnızca giriş kapıları ve mallarını sergiledikleri küçük bir vitrinleri vardı, ama bazı dükkânlar, özellikle sebze ve meyve satanlar, tezgâhlar ve küfelerle koridorun bir bölümünü işgal ediyorlardı. Koşuşun coşkusuyla, çocuklar işte bu tezgâhlardan birine çarpıp olanlardan habersiz birkaç müşteriyi yere devirdiler.

Manav zıvanadan çıkarak, “Lânet olası zıpırlar!” diye bağırdı. “Nihal! Görürsün bak bu kez babana söylediğim-de!”

Ama Nihal kaçanları kovalamaya devam ediyordu. Elinde kılıçla koşuştururken, kendisini canlı ve güçlü

hissediyordu. Arkadaşlarından bazıları çoktan yakalamıştı famminleri. Geriye reislerini yakalamak kalıyordu.

“Onu bana bırakın!” diye bağırdı ordusuna, sonra bacaklarına “Hadi, daha hızlı!” dedi. Hızını artırıp düşmanın peşine takıldı. Çocuk, neredeyse ensesinde hissediyordu Nihal’in soluğunu. Kendini merdivenlere bıraktı, ama paldır küldür iki kat aşağı düştü. Acı içinde doğruldu, doğru katta olup olmadığına baktı, ardından pencereden dışarı attı kendini.

Nihal sarkarak baktı: Öyle çok inmişlerdi ki, aşağıda yalnızca ahırlar vardı. Pencerenin dibinde, kulenin ortasındaki bahçenin bostanlarından birinin tam ortasında, büzülüp kalmış avı duruyordu. Korkmadan aşağı atladı, ayaklarının üzerine düştü ve çoktan ellerini kaldırmış olan düşmanına doğrulttuğu kılıcıyla ileri atıldı.

“Teslim oluyorum,” dedi çocuk soluk soluğa.

Nihal çocuğun yanına gitti. “Tebrikler, Barod. Epey hızlanmışsın!”

“Evet, hem de nasıl. Sen ensemdeyken...”

“Bir yerini incittin mi?”

Barod, derisi soyulmuş dizlerine baktı. “Ben senin gibi çevik atlayamıyorum. Zaten bir dahaki sefere famminlerin reisliğini bir başkasına yaptırırsın, ben sıkıldım artık: Baksana, her yanıma morarttın...”

Nihal’in kahkahası öfkeli bir sesle aniden kesildi:

“Gene sen ha! Bıktım artık, lânet olsun!”

“Eyvah, Baar!” dedi Nihal kaygıyla. Kalkması için Barod’a yardım etti ve salata öbekleri arasından koşmaya başladılar.

“Kaçmanızın yararı yok, nasıl olsa kim olduğunuzu biliyorum!” diye bağırmaya devam ediyordu ses.

Bostanın sınırına vardıklarında, Nihal arkadaşına döndü: “Dinle, sen eve git. Onunla ben ilgilenirim.”

Barod, Nihal’in bir dediğini iki etmedi.

Nihal ise, en yılışık yüzünü takınıp dişsiz bir ihtiyar olan köylünün gelmesini bekledi: Adam öyle kızmıştı ki,

burnundan soluyordu.

“Daha önce söylemiştim babana, ‘kızını bir daha buralarda yakalayacak olursam, zararımı ödersin’ demiştim! Bugün üç baş marul çöpe gitti, dün de kabaklar... Benden çaldığın bütün o elmalar da cabası!”

Nihal üzülmüş gibi yaptı. “Bu kez masumum, Baar! Arkadaşım, görüyor musun, şu yukarıdaki pencereden aşağı düştü. Ben yalnızca ona yardım etmek için aşağı indim.”

“Bıktım artık arkadaşlarının bostanıma düşmesinden, senin de gelip onlara yardım etmenden! İki ayağını zın üzerinde duramıyorsanız, uzak durun pencerelerden!”

Nihal üzgün üzgün başını salladı. “Haklısın, bağışla beni. Bir daha hiç olmayacak.”

Sonra Baar’a öyle melek gibi bir yüzle baktı ki, köylü oyuna geldi. “Peki, peki, toz ol şimdi. Ama Livon’a söyle, bu kez de parasız egeleyecek oraklarımı.”

“Söyemez olur muyum?”

Kız, havaya bir öpücük kondurup bir koşu toz oluverdi.

Livon, dükkânların bulunduğu katlarda, ahırların ve Salazar’ın giriş kapısının hemen üstünde yaşıyordu. Şehrin giriş kapısı, iki yanında iri demir çiviler ve geniş menteşeler bulunan, çift kanatlı, on arşın yüksekliğinde, ağır, ahşap bir kapıydı; aşınmış tahtanın üzerinde, çok eskiden oyulmuş alçak kabartmaların izleri görülüyordu hâlâ. Ama figürler oldukça karışıktı ve birkaç şövalyeyle birkaç ejderha dışında bir şey seçilemiyordu.

Pek çok tüccar için olduğu gibi, Livon için de dükkân aynı zamanda ev demekti: Böylece zamandan ve kiradan tasarruf ediyorlardı. Tek sakıncası, ortalığın biraz dağınık olmasıydı; kadın denmeyi hak edecek bir kadının olmayışı da bu dağınıklığı daha göze çarpar hale getiriyordu. Ayrıca, Livon silah yapımcılığıyla uğraşıyor-

du: Ev, aletler, silahlar, maden ve kömür parçalarıyla tıkabasa doluydu.

Nihal kapıyı açtı. “Döndüm!” diye bağırdı yüksek sesle. “Ve de açım!”

Sözleri, sağır edici gürültü içinde yok olup gitti. Bir köşede Livon, kızgın bir maden parçasını büyük bir çekiçle dövüyordu; çelikten binlerce kıvılcım saçılıyor ve çağlayan halinde yere dökülüyordu. İriyarı bir adamdı, üstü başı isle kaplıydı, kuzgun rengi, uzun saçları vardı. Bir kömür parçasını andıran yüzünde yalnızca gözleri ışılıyordu.

“İhtiyar!” diye bağırdı Nihal var gücüyle.

“Ah, sensin ha...” dedi Livon, alnındaki teri silerek. “Baktım gelmiyorsun, ben de yarına yetişmesi gereken bir işi bitirmeye koyulmuştum.”

“Bir şey hazırlamadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Haftada bir yemeği sen yapacaksın diye aramızda anlaşmamış mıydık?”

“Evet, ama... öyle yorgunum ki!”

“Yo, dur bakalım. Tek söz söyleme bana. Bahse girerim, her zamanki gibi, o azgın çocuklarla oyun oynadın.”

Sessizlik.

“Ve her zamanki gibi, terk edilmiş evlerin bulunduğu katta.”

Gene sessizlik.

“Ve büyük bir olasılıkla, bilmem kaçınıcı kez, Baar’ın tarlasına girdiniz.”

Sessizlik, suçun kabul edildiğini gösteriyordu. Nihal tel dolabı açıp bir elma aldı.

“Her neyse, merak etme. Bunu yerim,” dedi seke seke gidip Livon’un erişebileceği alanın dışına çıkarak.

“Nihal! Kızım! Kaç kez söyledim sana, ortadaki bostanlarda oynama diye? Burası yol geçen hanına döndü: İnsanlar kapıma gelip yakınıyor, bedava onarım istiyorlar!”

Nihal üzgün bir yüz ifadesiyle oturdu. “Ama savaş-

tığımızda...”

Livon, sabırsızlıkla oflayıp pofladı ve dolaptan aldığı bir parça sebzeyi doğramaya koyuldu. “Bana gelip de bu budalaca şeylerden söz etme! Oynamayı biliyorsan, oyna. Ama kimseyi rahatsız etme!”

Nihal gözlerini havaya dikti: Hep aynı hikâyeler... “Dırdır etme, İhtiyar...”

Livon, ters ters baktı ona. “Arada bir de baba de bana, olur mu?”

Nihal’in yüzünde hafif, muzır bir gülümseme belirdi. “Hadi, baba! Hem kılıçtaki ustalığımdan hoşnut olduğumu biliyorum...”

Livon, kabaca, bir tabak çiğ sebze koydu Nihal’in önüne.

“Öğle yemeği bu mu?”

“Erkek çocukları gibi davranmakta ısrar eden küçük-hanımların yemeği. Anlaşmalarımıza uyup yemeği sen yapsaydın, sıcak bir şeyler yerdik.”

Livon da oturup yemeğini yemeye başladı. Bir süre, düşünceli, bir şeyleri tarttı zihninde, sonra yeniden söze girdi: “Her durumda, hoşnut olduğum doğru değil!”

Nihal kendi kendine kıs kıs güldü. Livon, birkaç saniye daha dayandı, sonra o da gülmeye başladı.

“Tamam, tamam. Haklısın. Ben seni olduğun gibi seviyorum, ama başkaları... on üç yaşına geldin... diyeceğim, kadınların evlenmesi gerekir, er ya da geç!”

“Kim demiş onu? Benim eve kapanıp örgü örmeye hiç niyetim yok. Ben savaşçı olmak istiyorum!”

“Kadın savaşçı olmaz,” dedi Livon, ama sesi, pek de gizleyemediği bir gururu açığa vuruyordu.

“İlk kadın savaşçı ben olacağım demektir.”

Livon gülümsedi ve bir eliyle kızının saçlarını karıştırdı.

“Tam bir baş belasısın sen! Ama bazen keşke bir annen olsaydı diye düşünüyorum...”

“Annem öldüyse, senin suçun değil,” dedi Nihal

doğallıkla.

“Hayır,” dedi Livon kızarak, “hayır.”

Livon’un eşi hakkında tam bir giz hüküm sürüyordu. Nihal kısa sürede Salazar’daki herkesin bir annesiyle bir babasının olduğunu fark etmişti; oysa onun yalnızca babası vardı. Daha çok küçükken, sorular sormaya başlamış, Livon bu sorulara her zaman belirsiz ve karışık yanıtlar vermişti. Annesi ölmüştü, nasıl ve ne zaman öldüğü belli değildi. Peki nasıldı? Güzel. Evet, ama nasıl? Senin gibi, menekşe gözlü ve mavi saçlı. Ne zaman anne sözü açılrsa, Livon bunalıma giriyordu, Nihal de zamanla bu konudan uzak durmayı öğrenmişti.

“Bana hep güçlü bir insan olmamı, arzularımın peşinden gitmemi istediğini söyledin... Ben bunu yapmaya çalışıyorum.”

Livon kızına karşı yufka yürekliydi: Bu sözler üzerine gözleri yaşlarla doldu.

“Gel buraya,” dedi ve sımsıkı kucakladı onu, canını acıtacak kadar.

“Boğuyorsun beni, İhtiyar...”

Nihal kurtulmaya çalıştı, ama aslında belli etmek istemediği kadar hoşlanıyordu o sarılmadan.

Öğleden sonra, her zamanki uğraşlarına verdiler kendilerini: silah yapımı.

Livon, bilinen dünyanın ve büyük bir olasılıkla bilinmeyen dünyanın da, en iyi silah yapımcısı olmakla kalmıyordu: Bir sanatçıydı. Onun kılıçları, insanın soluşunu kesecek kadar ışıltılı bir güzelliği olan, inanılmaz silahlardı, sahibine uymasını ve onun becerilerini kat kat artırmasını bilen silahlar.

Diken gibi sivri, ustura gibi keskin mızraklar yapıyor, bunları yılankavi süslerle donatıyordu. Onun bezekleri, yararsız süsler gibi mızrakların dış görünüşünü hantallaştırmıyor, aksine tasarımlarını zenginleştiriyordu. Livon, en büyük işlevsellikle görkemli bir zarafeti

birleştirebiliyordu. Silahlara çocukları gibi davranıyor, onları kendi yaratıları olarak görüyor ve bu nitelikleriyle onları seviyordu. Hiç tükenmeyecekmiş gibi görünen yaratıcı yeteneğini dışa vurma olanağı sağladığı için, bu işe bayılıyordu; ayrıca, teknik becerilerini sınamaktan çok zevk alıyordu.

Her yeni silah, onun zanaatçı ustalığına bir meydan okumaydı; böylece, zaman zaman, cesur deneylere girişiyor, yeni malzemeler kullanıyor, hep daha karmaşık biçimler arıyor ve bunları hep daha karmaşık teknik çözümlerle harmanlıyordu.

Livon'un öylesine yaygın bir ünü vardı ki, iş hiç eksik olmuyordu ve oldum olası, biraz zorunluluk gereği, biraz da sırf hoşuna gittiği için, Nihal'den yardım alıyordu. Ve Nihal ona demirci çekicini uzatırken ya da körüğü pompalarken; Livon da savaşçıların bilgeliğinden inciler armağan ediyordu kızına:

“Silah, yalnızca bir nesne değildir: Savaşçı için silah bir kol gibidir, sadık ve ayrılmaz bir yoldaş. Kendi kılıcıdır o ve dünyadaki hiçbir kılıca değişmez. Ve bir silah yapımcısı için, bir oğul gibidir: Nasıl doğa bu dünyanın canlılarına hayat veriyorsa, silah yapımcısı da ateş ve demirle öyle biçim verir kılıca,” diyordu Livon ve tümcesini gürültülü bir kahkahayla tamamlıyordu.

Demek ki, kılıçlar için yaşayan ve sürekli müşterileri arasında askerlerin, şövalyelerin, serüvencilerin bulunduğu bir babayla, Nihal'in böylesine isyankâr ve böylesine az kadınsı yetişmiş olmasına şaşmamak gerekiyordu.

Tam bir kılıçla uğraşırken, Nihal çok eski bir soruyu ortaya atıverdi. “İhtiyar?”

“Mmm...”

Livon, demirci çekicini kılıcın üzerine indirdi.

“Sana bir şey sormak istiyordum...”

Nihal, masum ve dalgın bir hava takındı. “Bana ne zaman sahici bir kılıç vereceksin?”

Livon'un çekici havada asılı kaldı. Bir iç geçirme,

sonra yeniden çeliği dövmeye başladı. “Sıkı tut şu penseyi.”

“Konuyu değiştirme,” diye üsteledi Nihal.

“Çok küçüksün.”

“Ha, demek öyle? Kendime koca bulmak için küçük değilim ama!”

Livon çekici bıraktı, yüzünde bir ‘başa gelen çekilir’ ifadesiyle, bir sandalyeye çöktü. “Nihal, bunu daha önce konuştuk. Kılıç, oyuncak değildir.”

“Öyle olmadığını çok iyi biliyorum, nasıl kullanıldığını da biliyorum, bu şehrin bütün erkek çocuklarından çok daha iyi!”

Livon iç geçirdi. Nihal’e kılıçlarından birini armağan etmeyi sık sık düşünmüş, ama sonra bir yerini incitebileceği korkusu onu hep durdurmuştu. Öte yandan, Nihal’in tahta kılıcıyla mucizeler yarattığını ve pek çok kez eline gerçek kılıçlar alarak, gerek tehlikelerini, gerek gizilgüçlerini iyi bildiğini ortaya koyduğunu görüyordu.

Nihal, babasının kararsızlığını fark edip yeniden saldırıya geçti: “Öyleyse, İhtiyar? Tamam mı?”

Livon çevresine bir göz attı. “Bakalım,” dedi gizemli bir biçimde. Ayağa kalkıp en iyi çalışmalarının, sipariş üzerine değil, yalnızca kendisi için yaptığı kılıçların bulunduğu raflara doğru yürüdü. Bir kama alıp Nihal’e gösterdi. “Bunu birkaç ay önce yaptım...”

Çok güzel bir silahtı: Kabzası ağaç gövdesi biçiminde yapılmıştı, bir uçta ağacın kökleri vardı, öteki uçtan iki kıvrık dal uç verip dışarıya doğru genişliyordu. Öteki küçük, yapraklı dallar bir parça daha kabzaya sıkıca tutunuyor, sonra kamanın bıçağıyla kaynaşıyordu.

Nihal’in gözleri parladı. “Benim mi?”

“Senin, eğer beni alt edersen. Ama ben yenersen, bir ay boyunca yemeği sen pişirip evi sen çekip çevireceksin.”

“Anlaştık! Ama sen uzun boylu ve iriyarısın, oysa ben daha çocuğum, öyle değil mi? Her zaman sen de

söylersin bunu! O yüzden, eşit olmamız için, döşemenin üç tahtası kadar bir yerde duracaksın.”

Livon kıs kıs güldü. “Kabul ettim gitti.”

“Öyleyse, bir kılıç ver bana,” dedi Nihal, çeliği eline alabileceği için şimdiden heyecanlanmıştı.

“Hiç duymamış olayım! Ben de tahta kılıç kullanacağım.”

İkisi birlikte odanın ortasına yerleştiler, Nihal elinde tahta kılıcı, Livon bir değnekle.

“Hazır mısınız?” dedi Livon.

“Elbette!”

Meydan okuma başladı.

Nihal’in büyük bir direnme gücü yoktu ve tekniği kusursuz olmaktan uzaktı, ama bu açıkları sezgisi ve hayal gücüyle kapatıyordu. Her hücumu engelleyip savuşturuyor, saldırı için doğru zamanı seçiyor ve büyük bir çeviklikle bir sağa, bir sola sığıyordu. Bütün üstünlüğü buradaydı ve Nihal bunu biliyordu.

Birden Livon, mavi örgülü, erkek gibi kızıyla gurur duydu. Tahta sopa elinden kurtuluverdi, bir köşeye yaslanmış bir grup mızrağın üzerine çarptı şiddetle.

Nihal, silahını babasının boğazına dayadı. “Ne o, İhtiyar, ustalığın bu mu? Bir kız karşısında böyle silahından olmak...”

Livon, tahta kılıcı uzaklaştırdı, kamayı alıp kızına uzattı. “Al, hak ettin bunu.”

Nihal, kamayı uzun uzun elleri arasında çevirdi, tarttı ve parmağıyla keskin yanını yokladı, sevinçten çılgına döndüğünü belli etmedi. İlk silahı!

“Ama unutma: Yendiğin düşmanla böbürlenme asla. Büyük bir görgüsüzlüktür bu.”

Nihal, kurnaz gözlerle babasına baktı. “Sağ ol, İhtiyar.”

Karşı tarafın mahsus yenildiğini anlayacak kadar uyanıktı.

LICIA TROISI

TİRAN VE GENÇ KIZ

RÜZGÂR ÜLKESİNDEN NİHAL

BİRİNCİ KİTAP

ROMAN

Genç İtalyan yazar Licia Troisi'nin büyük yankı uyandıran *Tiran ve Genç Kız* üçlemesinin kahramanı *Nihal*, erkek savaşçıların ağırlıkta olduğu bir dünyada, sıra dışı, özgün bir genç kızdır. Üçlemenin ilk kitabı *Rüzgâr Ülkesinden Nihal*'de, bu yürekli kız, Yükselen Dünya'yı acımasız bir Tiran'ın yönetiminden kurtarmak için savaşmaya ka-

rar verir. Yükselen Dünya'yı oluşturan sekiz ülkeden beşini işgal etmiş olan Tiran, Rüzgâr Ülkesi'ne saldırdığında, halkın direnişi hiçbir yarar sağlamaz, büyülerle kentlerini korumaya çalışan büyücülerin yaptıkları da bir işe yaramaz. Nihal için geriye tek bir seçenek kalmıştır: Gerçek bir savaşçı olmak, Tiran'ın boyunduruğuna girme tehlikesiyle karşı karşıya kalan masum insanları savunmak. Nihal'in, Tiran'a karşı savaşta güvencibileceği iki güç vardır: Biri, çan dostu genç büyücü *Sennar*, öbürü, genç kıza babasının armağan ettiği, siyah kristalden yapılmış olağanüstü kılıç. Üçlemenin ikincisi *Sennar'ın Görevi* ile üçüncü kitap *Gücün Tılsımı* da Can Yayınları arasında yakında çıkacaktır. *Tiran ve Genç Kız*'ı *Yüzüklerin Efendisi*'ni ya da *Harry Potter*'ı sevmiş olanlar da, iyi roman okurları da zevkle okuyacaklar.

KAPAKTAKİ RESİM: PAULO BARBIERI

ISBN 975-07-0517-3

9 789750 705175

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR